

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobců: **a) PhDr. I. B., b) Bc. S. M., c) V. M.**, všichni zastoupeni JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, **za účasti osob zúčastněných na řízení:** 1) KERAMIKA SOUKUP a. s., se sídlem Chebská 2, Plzeň, zast. Jaroslavem Svejkovským, advokátem se sídlem Kamenická 1, Plzeň, 2) O. B., 3) E. B., 4) J. C., 5) A. V., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2008, č. j. RR/2872/08, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení KERAMIKA SOUKUP a. s., proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 8. 2009, č. j. 30 Ca 148/2008 - 144,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 8. 2009, č. j. 30 Ca 148/2008 - 144, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se osoba zúčastněná na řízení KERAMIKA SOUKUP a. s. (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje ze dne 14. 10. 2008, č. j. RR/2872/08, a rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru stavebně správního ze dne 9. 6. 2008, č. j. STAV/955/08/JIR/-19 a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Označeným rozhodnutím magistrátu bylo vydáno územní rozhodnutí č. 4085 o umístění stavby „Skladová hala – dostavba areálu KERAMIKA SOUKUP“ na specifikovaných pozemcích v k. ú. Radčice u Plzně a v k. ú. Křimice. V odvolacím řízení žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu změnil tak, že u parcel, na nichž bylo umístění stavby povoleno, doplnil konkrétní charakter jednotlivých pozemků (orná půda, ostatní plocha); v ostatních částech výrok rozhodnutí potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutí byly podány tři obsahově obdobné žaloby, které krajský soud spojil ke společnému projednání. Žalobní námítky pak shrnul a rozdělil do sedmi okruhů,

kteře posoudil. Z obsáhlého rozsudku krajského soudu jsou v dalším textu šřeji citovány pouze závěry, které jsou následně předmětem kasační stížnosti. Zdejší soud předesílá, že pro přehlednost je zachována struktura námitek podle rozsudku krajského soudu a jí je přizpůsobena i citace z dalších podání.

Krajský soud žalobní námítky posoudil takto:

Ad 1) absence náležitostí rozhodnutí (grafické přílohy): Soud neuznal důvodnou námítku, že grafická příloha měla být doručována všem účastníkům řízení spolu s rozhodnutím.

Ad 2) absence náležitostí výroku územního rozhodnutí; vytýkána byla zejména absence náležitosti „základní údaje o kapacitě stavby“ a „vymezení území dotčeného vlivy stavby“. V prvním případě soud vycházel z ust. 9 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření, a dospěl k závěru, že obsahem této náležitosti je počet účelových jednotek, jejich velikosti, užitkové plochy, obestavěné prostory a zastavěné plochy, a proto nepostačí uvedení zastavěné plochy v rámci popisu stavby a počtu parkovacích míst pro osobní automobily a kamiony v podmínce č. 23 pro projektovou přípravu stavby. Ve vztahu k druhé části námítky soud poukázal na znění § 9 odst. 1 písm. e) cit. vyhlášky a nepřisvědčil žalovanému v názoru, že by bylo lze ztotožňovat „území dotčené vlivem stavby“ s ochranným či bezpečnostním pásmem, jehož zřízení v daném případě nebylo třeba. Rozhodnutí žalovaného v této části označil za nepřekoumatelné pro nedostatečné vypořádání s těmito odvolacími námítkami.

Ad 3) nesvolání opakovaného ústního jednání a nemožnost seznámit se podklady rozhodnutí: Podle soudu stavební úřad sice uložil stavebníkovi zajištění informace o jeho záměru, ovšem splnění této povinnosti nezkontroloval a s námítkami se řádně nevypořádal. Tato vada však neměla vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť všichni byli o řízení vyrozuměni a nahlíželi do spisu, a tedy jejich informovanost byla dostatečná. K projednání žádosti bylo jednání svoláno opakovaně.

Ad 4) rozpor stavby s územně plánovací dokumentací: Námítku, že se jedná o území určené územním plánem pro obchod a služby, a tudíž v něm nemá být umístěna stavba určená pouze pro skladování, soud neuznal důvodnou, neboť součástí takto vymezeného území jsou i plochy, na nichž má stavebník prodejnu a navrhovaný sklad tak k ní plní funkci stavby doplňkové v rámci optimálního funkčního vymezení území.

Ad 5) absence podkladů nezbytných pro rozhodnutí a vydání rozhodnutí na základě nedostatečně zjištěného skutečného stavu věci: Konkrétně žalobci namítali, že nebyla zpracována hluková studie a rozptylová studie, ač součástí umístěvané stavby má být i komunikace, umožňující napojení z ulice Plzeňské na Chebskou. Podle názoru žalobců i tato krátká komunikace znamená podstatnou změnu poměrů v území v důsledku zásadního zatížení provozem spojeným s předmětnou stavbou. Krajský soud s poukazem na § 3 odst. 9 zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů, nepřisvědčil žalobcům ohledně nezbytnosti rozptylové studie, ovšem přisvědčil jim ve vztahu k nezbytnosti studie hlukové. Ta sice byla v řízení předložena, ovšem zabývala se pouze provozem hal. Žalovaný se navíc s odvolací námítkou poukazující na nedostatek hlukové studie ve svém rozhodnutí vůbec nevypořádal. Souhlasné závazné stanovisko Krajské hygienické stanice, na které poukazuje žalovaný ve vyjádření k žalobám, pak výslovně uvádí, že do posouzení nebyla zahrnuta doprava na Plzeňské ulici, protože se jedná o místní veřejnou komunikaci a nikoliv o komunikaci účelovou. Reakci stěžovatele, že ve spise je obsažena dokumentace zpracovaná podle přílohy č. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, soud odmítl, neboť ji ve spise nenalezl. Tuto žalobní námítku krajský soud akceptoval z důvodu nedostatečného vypořádání žalovaného s podstatnou

odvolací námitkou, přičemž, s ohledem na obsah námítky, nelze dovodit, že by při řádném posouzení bylo rozhodnutí žalovaného stejné.

Ad 6) rozpor navrženého řešení s právními předpisy: Zde soud neakceptoval žalobní námitky nedostatku protihlukové stěny v určitých částech komunikace, ovšem neshledal dostatečným odůvodnění rozhodnutí žalovaného ve vztahu ke komunikačnímu napojení. Odkaz na povinnost stavebníka zdržet se nepřiměřeného obtěžování vlastníků sousedních staveb a ohrožování a poškozování životního prostředí nad míru stanovenou zákonem, podle jeho názoru nestačí. Nepřesahování zákonné míry spadá do pravomoci posouzení správních orgánů; v daném případě v řízení nebylo řádně posouzeno, zda je řešení dopravní situace v souladu s právními předpisy, a to zejména s ohledem na to, že je umístována stavba rozsáhlá a při hranicích ploch s rozdílným způsobem využití, přičemž pro účely posuzování vlivů na životní prostředí a veřejné zdraví nebyly předloženy žádné varianty. Z tohoto hlediska označil soud rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné. Nakonec v této části odmítl námitky týkající se stávající komunikace a přístupu k jejich nemovitostem jako nejasné ve vztahu ke zkrácení práv žalobců.

Ad 7) zhoršení kvality prostředí a narušení hodnot území: I zde soud vyslovil, že žalovaný se nedostatečně ve svém rozhodnutí vypořádal s námitkami vznesenými v odvoláních, pokud pouze obecně vyslovil soulad stavby s územním plánem; kvalitou prostředí, pohodou bydlení a hodnotou území se vůbec nezabýval. I zde vycházel soud z charakteru stavby jako v bodě 6).

Ze shora popsanych důvodů krajský soud rozhodnutí žalovaného i územní rozhodnutí zrušil pro vady řízení a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Stěžovatel proti tomu podává kasační stížnost opřenu o ust. § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s. Kasační důvody přitom směřuje proti způsobu, jakým se krajský soud vypořádal s žalobními body ad 2), 5), 6) a 7); výslovně uvádí, že v ostatních bodech (1, 3, 4) s rozsudkem krajského soudu souhlasí.

K bodu 2) namítá, že stavební povolení obsahuje základní údaje o kapacitě stavby podle § 9 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 503/2006 Sb., neboť obsahuje údaje o zastavěné ploše, výšce stavby, počtu parkovacích míst pro osobní automobily a kamiony. Z těchto údajů je zřejmá kapacita stavby. Žalovaný rovněž dostatečně vymezil území dotčené vlivem stavby. Z předložené projektové dokumentace ani ze stanoviska odboru životního prostředí Krajského úřadu Plzeňského kraje nevyplývaly požadavky na zřízení ochranného či bezpečnostního pásma a dle těchto dokumentů je stavba šetrná k okolí. Území dotčené vlivem stavby se tedy shoduje s územím, na kterém je stavba umístována. Žalovaný tedy v tomto směru nepochybil.

K bodu 5) namítá, že hluková studie je součástí dokumentace zpracované dle přílohy č. 4 z. č. 101/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí (poznámka NSS: správně má být zákona č. 100/2001 Sb.), EIA, a to na str. 17 a následující, přičemž byla doplněna dodatkem ze září 2007. EIA řeší hlukovou zátěž komplexně nezávislým znalcem, který vycházel z objektivních podkladů, a jednoznačně z ní vyplývá, že dostavba skladovacích hal a nově vzniklé křižovatky nepředstavuje významně zvýšené riziko pro lidské zdraví. Stěžovatel také stavebnímu úřadu předložil hlukovou studii vypracovanou na základě požadavku Krajské hygienické stanice, hodnotící veškerý hluk dopadající na sousední stavby. Stěžovatel se rovněž zavázal k měření hluku z křižovatky při zkušebním provozu a k přijetí efektivních opatření v případě negativního výsledku měření. Z toho je zřejmé, že stavba splňuje veškeré podmínky na ochranu sousedních staveb před hlukem a nebude mít negativní vliv na životní prostředí.

K bodu 6) namítá, že dopravní řešení bylo výsledkem několikaměsíční práce spočívající ve zkoušení různých variant řešení tak, aby dopad předmětné stavby na životní prostředí byl co nejmenší. Stěžovatel spolupracoval s několika architektonickými kancelářemi, s nimiž vybíral nejvhodnější projekt. Je to právě projektant, kdo je zodpovědný za výběr nejvhodnějšího řešení, neboť k tomu má patřičné vzdělání; na stavebním úřadu pak je posouzení, zda toto řešení vyhovuje zákonným požadavkům. Správnímu orgánu a ani soudu nepřísluší hodnotit, zda se jedná o nejvhodnější variantu či nikoli. Z předložených dokladů jednoznačně vyplývá, že nově budované haly jsou umístěny tak, aby bylo umožněno jejich napojení na technické sítě a aby byl možný přístup požární techniky. Připojení stavby na pozemní komunikace svými parametry, provedením a způsobem připojení vyhovuje požadavkům bezpečného užívání staveb a bezpečného a plynulého provozu na přilehlých komunikacích. Nově vzniklá křižovatka není v rozporu s územním plánem a splňuje všechny předpoklady na křižovatku kladené. Stěžovatel je navíc přesvědčen, že soud v tomto případě překročil svou pravomoc, pokud hodnotil nezbytnost variantního řešení.

K bodu 7) stěžovatel rovněž namítá, že řešení je výsledkem několikaměsíční práce, zkoušení a vybírání variant tak, aby dopad na životního prostředí byl co nejmenší. Předložen byl nejvhodnější projekt. I zde poukazuje na odbornost architekta a úlohu stavebního úřadu. I z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že každý z účastníků řízení se může vyjadřovat pouze k takovým věcem, u nichž by ve svém obdobném případě odsouhlasil, aby byly předmětem územního řízení. Odvolací důvody je třeba posuzovat jako objektivizovaný stav, tedy jako požadavky nevybočující v podstatné míře z obecných požadovaných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality. Dané území, v němž mají být nové haly postaveny, jednoznačně a na první pohled slouží jako průmyslová zóna, což také vyplývá z územního plánu a zamýšlené stavby tomuto účelu zcela odpovídají. I zde soud podle stěžovatele překročil svou pravomoc, neboť měl zkoumat zákonnost rozhodnutí a nikoliv zda měly být předkládány varianty řešení.

Závěrem stěžovatel uvádí, že respektuje ochranu zájmů občanů soudem; na druhé straně je nepochybně jeho povinností chránit zájmy i jiných účastníků než žalobců, včetně zúčastněných osob. Změna v daném území není natolik razantní, aby došlo ke značnému zhoršení životního prostředí či pohody bydlení. Území, v němž má k této změně dojít, je k takové změně určeno. Soud měl při svém rozhodování také zvážit úsilí vyložené pro získání stavebního povolení pro takto náročnou stavbu, a ztráty způsobené pronájemem hal potřebných k činnosti stěžovatele. V daném území je, s ohledem na okolí, možné stavby umístit. Soud měl posoudit vedle sebe nejen zájmy žalobců, ale i zájmy dalších zúčastněných osob. V době, kdy stěžovatel pozemky kupoval, byly všechny stavby ve vlastnictví žalobců vedeny v katastru nemovitostí pouze jako chaty a pozemky jako zahrady pod čísly evidenčními, nikoliv popisnými. Až následně, dva roky po nákupu pozemků stěžovatelem (v r. 2005) byl charakter těchto nemovitostí změněn z chat na rodinné domky. Žalobci po celou dobu věděli, že se v daném území budou stavět haly. Stěžovatel se s žalobci i několikrát sešel a nabízel jim různé varianty řešení, tak aby jim co nejvíce vyhovovaly, ovšem bezúspěšně. Podle názoru stěžovatele se žalobce v předmětném rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami uváděnými žalobci. Žalobní námitky jsou účelové a nikoliv právně relevantní; jejich smyslem nebyla ochrana životního prostředí či bezpečnosti okolí, ale pouze osobní zájem žalobců zabránit stavbě. Soud pak jednoznačně neobstál v roli rozhodce mezi žalobci a stěžovatelem, neboť jednostranně hodnotil pouze zájmy žalobců. Ač měl soud zkoumat, zda nedošlo ke zkrácení některého z účastníků na jeho právech, stal se v důsledku jeho rozsudku zkráceným na právech pouze stěžovatel. Důvody uvedené krajským soudem pro zrušení rozhodnutí jsou nepřezkoumatelné a nesrozumitelné a jsou naprosto marginální proti problémům, které musí stěžovatel podstoupit pro získání stavebního povolení. Z těchto důvodů

stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Osoba zúčastněná na řízení J. C. ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že zcela souhlasí s rozhodnutím soudu. Podle jeho názoru území dotčené stavbou není jen územím, na němž je stavba umístěována. Stavba logicky ovlivňuje široké okolí jak svou existencí, tak svým provozem. Údaje o stavbě nejsou údajem o kapacitě, protože z nich není patrné vnitřní rozvrstvení prostoru, její účel atd. Ochrana před hlukem byla sice řešena v rámci EIA, ale tak, že nebylo přihlédnuto ke všem možným objektivním zdrojům hluku – nebylo řešeno hlukové zatížení z nového provozu na ulici přiléhající k rodinným domům, ani z nově navrhované křižovatky. EIA vycházela z nesprávných údajů o tom, že v prostoru jsou jen rekreační objekty přesto, že se tam trvale bydlelo minimálně 60 let, i když některé objekty byly v katastru nemovitostí vedeny jen jako rekreační. V době projednávání se jednalo o území určené pro bydlení a rekreaci, a tak mělo být posuzováno, i kdyby tam nebyl žádný obytný objekt. V současné době je v místě 5 řádných rodinných domů a další dva jsou ve výstavbě. Původní posouzení je tak přinejmenším překonané. Předložení variant výstavby bylo na jednání požadováno, stěžovatel je však nikdy nepředložil a tvrdil, že předložené řešení je jediné možné. Není pravdou, že dané území jednoznačně slouží jako průmyslová zóna, neboť tak by bez ochranné zóny vůči sousednímu území ani sloužit nemohlo. Podle územního plánu jde o zónu obchodu a služeb a podniky v okolí tento charakter mají. Navrhované haly jsou svým charakterem průmyslovým objektem, materiál v nich uskladněný se v nich kumuluje a je rozvážen k dalšímu zpracování za značného nárůstu přepravních strojů. Umístění takového objektu je v rozporu s územním plánem. Osoba zúčastněná na řízení nakonec připomíná, že stěžovatel se nesprávně kvalifikuje jako osoba zúčastněná na řízení, neboť dle stavebního zákona je stavebníkem odpovědným za dodržení předpisů při stavbě. Žalobci v řízení pouze uplatňovali svá práva a nelze jim přičítat k tíži délku řízení zaviněnou nedodržováním zákona stěžovatelem a stavebním úřadem. Ekonomická hlediska nemohou hrát při posouzení věci roli; náklady logicky odpovídají tomu, že stěžovatel nemá vytvořeny podmínky pro rozšíření vlastního podniku. Složitost jednání je odrazem toho, že stěžovatelova dokumentace neodpovídala zákonným požadavkům. V době prvního jednání již bylo sousední území určeno pro bydlení a rekreaci. Byl to stěžovatel, který neustále zdůrazňoval, že jsou pouhými rekreanty, na které se ochrana životního prostředí nevztahuje. O charakteru domů svědčí jejich bezproblémová kolaudace na rodinné domy. On sám zde trvale bydlí 48 let, jeho manželka zde bydlela už před válkou. Stěžovatel nikdy nenabídl jinou variantu, pouze možnosti drobných úprav bez vlivu na celkový negativní dopad stavby na okolí, či nabídky typu úplatku (nová okna či plot). Stěžovatel označuje oprávněné požadavky osob zde bydlících za něco nezákonného a účelového. Žalobci však nebránili stavbě, pouze požadovali, aby při ní byla šetřena jejich práva. Problémy, které stěžovatel musí podstoupit, vyplývají ze znění příslušných předpisů.

Osoba zúčastněná na řízení A. V. ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že počet parkovacích míst nedokládá počet přijíždějících a vyjíždějících vozidel a rozměry stavby nijak neosvětluje kapacitu staveb ani druh činnosti v ní vykonávané. Dopravní řešení osvědčuje neznalost místních poměrů, zejména ve vztahu k požární bezpečnosti (umístění zdrojů vody). Dopravní obslužnost by byla stejně dobře zajištěna i stávající komunikací. Její nemovitost je ve vlastnictví její rodiny od r. 1936 a vždy byla trvale obývána. Jen v důsledku stavby obchvatu (stavební uzávěry) bylo možné změnit charakter nemovitostí v katastru až v r. 2005, kdy také bylo určeno, že jde o obytnou zónu. Projednání EIA bylo zkrácené, tehdy se totiž tvrdilo, že součástí projektu nová křižovatka není.

Žalobci ve svém společném vyjádření ke kasační stížnosti uvedli, že napadený rozsudek krajského soudu považují za správný a zákonný. Stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl žádný

konkrétní a relevantní argument, jímž by pečlivou argumentaci krajského soudu vyvrátil. Soud pečlivě zdůvodnil, co je třeba rozumět údaji o kapacitě stavby a tyto údaje v rozhodnutí zjevně absentují. Kapacitou nejsou údaje o zastavěné ploše a výšce stavby a není jí ani počet parkovacích míst, pokud nejde o garáž. Nesouhlasí ani s názorem stěžovatele o území dotčeném vlivem stavby; pokud by bylo třeba zřídit ochranné nebo bezpečnostní pásmo, bylo by nutné vydat zvláštní územní rozhodnutí. Absencí hlukové studie se žalovaný ve svém rozhodnutí nezabýval a nelze vycházet z vyjádření k žalobě. Za takové situace jsou úvahy o obsahu hlukové studie nerozhodné, navíc se týkala jen provozu hal, nikoliv celkového zatížení plynoucího i z dopravy. Zcela liché jsou stěžovatelovy námitky proti požadavku soudu na alternativy, neboť to zmínil soud jen okrajově. Nerozhodné jsou úvahy o úloze projektanta, neboť je to právě stavební úřad, kdo musí posoudit návrh z hledisek stavebního zákona. Žalobci připomínají, že výjezd z areálu je situován do nejméně vhodného místa naproti rodinným domům, přestože z ostatních stran areálu by byl méně problematický. Umístění výjezdu vytváří možnost nebezpečných střetů. V řízení nebyl řádně zkoumán soulad stavby s cíli a úkoly územního plánování předpokládajícími umístění jen staveb nezhoršujících životní prostředí. I kdyby stavba svým charakterem byla v souladu s územním plánem, naprosto z něho vybočuje svým objemem a dopadem na dopravu a na životní prostředí umístěním výjezdu proti rodinným domům. Námitky žalobců nebyly účelové, ale oprávněné a snažící se o řešení méně zatěžující, např. jiné umístění výjezdu z areálu. Naopak žalobci považují za zcela účelové tvrzení stěžovatele o vynaloženém úsilí a nákladech. Z těchto důvodů navrhuji, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Žalovaný nevyužil možnosti podat vyjádření ke kasační stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Stěžovatel namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s., tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Je třeba předeslat, že stěžovatel byl osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 odst. 1 s. ř. s.), neboť v soudním řízení uplatnil postavení osoby zúčastněné na řízení podle § 34 odst. 1, 2 s. ř. s. Institut osoby zúčastněné na soudním řízení vychází z jejího dotčení správním rozhodnutím za situace, kdy tato osoba nemá postavení žalobce a je nerozhodné, zda ve správním řízení byla návrhovatelem nebo jiným účastníkem.

Z kasačních námitek je třeba se v první řadě zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť nedostatek přezkoumatelnosti rozsudku bývá zpravidla překážkou posouzení dalších kasačních námitek. Stěžovatel ovšem ve vztahu k důvodům podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obecně poukazuje na všechny formy, jimiž může být toto ustanovení naplněno. Konkrétně pouze v závěru kasační stížnosti souhrnně označuje důvody, které vedly krajský soud ke zrušení správních rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nesrozumitelné. V ostatních částech kasační stížnosti je však rozebírá a polemizuje s nimi. Z toho je zřejmé, že se mu jevily dostatečně srozumitelnými; zjevně se s nimi jen neztotožňuje. Z toho lze dovodit, že námitky označující důvody napadeného rozsudku za nepřezkoumatelné jsou ve své podstatě vyjádřením nesouhlasu stěžovatele s právním posouzením věci krajským soudem a že se tedy ve skutečnosti i zde jedná o námitky podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud ovšem musí sám z moci úřední (tedy i nad rámec kasačních námitek) zkoumat, zda rozsudek krajského soudu netrpí nepřezkoumatelností či jinými vážnými vadami (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

Jak Nejvyšší správní soud již vyslovil v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS, *za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozzeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.* Obdobně se Nejvyšší správní soud vyslovil i v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaném pod č. 244/2004 Sb. NSS či v rozsudku ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003 - 78, publikovaném pod č. 523/2005 Sb. NSS.

Rozsudek krajského soudu z tohoto hlediska vykazuje určité vady v přezkoumatelnosti, které činí kasační stížnost zčásti důvodnou. Vzhledem k tomu, že se tyto vady týkají pouze některých důvodů rozsudku, zabýval se Nejvyšší správní soud otázkou, zda se jedná o nepřezkoumatelnost bránící posouzení důvodnosti ostatních kasačních námitek a dospěl k závěru, že nikoliv. Jak bylo popsáno výše, krajský soud se zabýval několika samostatnými žalobními námitkami a některé z nich jsou předmětem kasační stížnosti. Tyto námitky mají samostatný skutkový a právní základ a nejsou na sobě závislé. Proto není vyloučeno, aby se i při důvodnosti některých kasačních námitek Nejvyšší správní soud vypořádal se zákonností rozsudku krajského soudu ohledně námitek zbývajících.

Z důvodu přehlednosti proto budou dále posouzeny kasační námitky směřující proti jednotlivým závěrům krajského soudu ve struktuře dané napadeným rozsudkem. Jednotlivé závěry pak budou zkoumány jak z hlediska vad přezkoumatelnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tak z hlediska správnosti právního posouzení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

K posouzení důvodnosti námitek je třeba vycházet z rozhodné právní úpravy a ze skutečností vyplývajících ze správního spisu.

Ze spisu vyplývá, že stěžovatel podal dne 25. 1. 2008 žádost o povolení k umístění stavby „Haly s administrativou, komunikace, inž. sítě“ na konkrétně specifikovaných pozemcích v k. ú. Radčice u Plzně a Křimice. K žádosti byla přiložena kopie katastrální mapy a složka s informacemi o parcelách z katastru nemovitostí pořízenými v prosinci 2007; z nich je patrné, že pozemkové parcely na pozemcích proti zamýšlené stavbě jsou vesměs evidovány jako zahrady, případně jako zastavěné plochy – nádvoří. Dále bylo předloženo stanovisko Krajského úřadu Plzeňského kraje k posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb. ze dne 23. 1. 2008 a souhlasy a stanoviska dalších dotčených orgánů. Magistrát města Plzně, odbor stavebně správní dne 7. 2. 2008 oznámil zahájení územního řízení o umístění stavby „Skladová hala – dostavba areálu Keramika Soukup“ podle § 47 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) a podle § 87 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon). Při ústním jednání dne 28. 3. 2008 byly zjištěny některé nedostatky a byly vzneseny námitky účastníků řízení (majitelů sousedních pozemků) směřující proti posouzení vlivu stavby na životní prostředí, a upozorňující rovněž na skutečnost, že jejich nemovitosti nejsou objekty pro rekreaci, ale rodinnými domy k trvalému užívání. K těmto námitkám se vyjádřil žadatel zejména poukazem na charakter zóny podle územního plánu. Usnesením stavebního úřadu ze dne 31. 3. 2008 byl žadatel vyzván k doplnění podkladů a následně doložil závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje ze dne 4. 4. 2008, závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru Plzeňského kraje z 24. 4. 2008,

vyjádření Magistrátu města Plzně, odboru životního prostředí z 16. 4. 2008, technickou zprávu k projektu plynofikace, posouzení účinnosti protihlukové stěny z dubna 2008 a hlukovou studii z května 2008, projektovou dokumentaci ke skladové hale a ke křižovatce Plzeňská/Chebská. V řízení bylo pokračováno dne 29. 4. 2008. Při jednání dne 5. 6. 2008 byly předloženy další námítky účastníky řízení (vliv na životní prostředí, výjezd nákladních vozidel, důsledky nové křižovatky, ohrožení spodních vod, charakter území, ochrana před hlukem, stav zpracovaných studií neodpovídající skutečnosti dostavby nových domů, přičemž v námítce manželů M. bylo výslovně upozorněno na nesprávné podklady studie „EIA“, která nehodnotila vliv na obytné území a nezabývala se otevřením křižovatky). V územním rozhodnutí vydaném stavebním úřadem dne 9. 6. 2008 byla stavba vymezena pozemky na nichž má být umístěna a popsána rozměrově a způsobem využití včetně způsobu zásobování a výjezdu na komunikaci. Pro umístění stavby byly stanoveny podmínky a námítky účastníků řízení byly zamítnuty s výjimkou námitek požadujících měření hluku ve zkušebním provozu, zpracování opatření k ochraně spodních vod, vybudování protihlukové stěny, nočního provozu, osvětlení areálu a omezení dopravního opatření. Osm účastníků řízení napadlo rozhodnutí odvoláními, k nimž se stěžovatel vyjádřil. Spis žalovaného obsahuje výpisy z katastru nemovitostí ze dne 17. 9. 2008, z nichž vyplývá, že na parcelách účastníků B., C. a M. jsou mj. evidovány budovy – rodinné domy s čísly popisnými, na pozemcích účastníků M. rodinný dům bez čísla popisného a na pozemcích účastnice V. rekreační budova s číslem evidenčním. Doplněno bylo posouzení vlivů na životní prostředí podáním Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí ze dne 2. 6. 2008 a ze dne 16. 4. 2008, Policie ČR, městského ředitelství, odboru dopravního inspektorátu ze dne 30. 5. 2008, závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje ze dne 24. 4. 2008 a další stanoviska a studie již obsažené ve spise stavebního úřadu. Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 10. 2008 změnil územní rozhodnutí tak, že ve výčtu parcel doplnil charakter pozemků a v ostatních částech rozhodnutí potvrdil. Odůvodnění vztahující se k jednotlivým rozhodným odvolacím námítkám je dále konstatováno při vypořádání odpovídajících kasačních námitek.

Prvním z důvodů, pro které krajský soud rozhodnutí žalovaného i územní rozhodnutí zrušil, a proti němuž stěžovatel brojí, je nedostatek náležitostí územního rozhodnutí (ad 2). Územním rozhodnutím podle § 92 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad schvaluje navržený záměr a stanoví podmínky pro využití a ochranu území, podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby; vyžaduje-li to posouzení veřejných zájmů při provádění stavby, při kontrolních prohlídkách stavby nebo při vydávání kolaudačního souhlasu, může uložit zpracování prováděcí dokumentace stavby. V rozhodnutí stavební úřad rozhodne o námítkách účastníků řízení, v odůvodnění vyhodnotí připomínky veřejnosti (...). Podle odst. 5 téhož ustanovení obsahové náležitosti jednotlivých druhů územních rozhodnutí stanoví prováděcí právní předpis. Tím je vyhláška č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření. Podle § 9 odst. 1 této vyhlášky rozhodnutí o umístění stavby kromě obecných náležitostí rozhodnutí náležitostí stanovených v § 92 stavebního zákona obsahuje: a) druh a účel umístěvané stavby, b) parcelní čísla a druh pozemků podle katastru nemovitostí, na nichž se stavba umístí, c) umístění stavby na pozemku, zejména vzdálenosti od hranic pozemku a sousedních staveb, d) určení prostorového řešení stavby, zejména půdorysnou velikost, výšku a tvar a základní údaje o její kapacitě, e) vymezení území dotčeného vlivy stavby. Krajský soud nedostatek náležitostí spatřoval v nedostatečném vymezení údajů o kapacitě stavby podle písm. d), a v absenci vymezení území dotčeného vlivem stavby podle písm. e). Pokud jde o údaje o kapacitě stavby, lze přisvědčit argumentaci krajského soudu, že tento pojem není naplněn ani vyčerpán uvedením zastavěné plochy (půdorysu), šířky a výšky jednotlivých částí stavby v rámci jejího popisu. Krajský soud podrobně rozebral co se ve smyslu příloh č. 3 a č. 4 [zejména bod B/3a) přílohy č. 4] citované vyhlášky rozumí základními údaji o kapacitě stavby a že údaji, tak jak jsou uvedeny v popisu stavby ve výroku územního rozhodnutí tento pojem naplněn není. Stejně

tak podmínka č. 23 územního rozhodnutí o počtu parkovišť pro osobní automobily a příležitostných stání pro kamiony tento deficit není schopna vyrovnat.

Stěžovatel nepopírá znění zákonné úpravy, pouze se domnívá, že údaje v územním rozhodnutí zákonným požadavkům odpovídají a obdobně argumentoval i žalovaný v odvolacím rozhodnutí. Uvádí-li cit. ustanovení přílohy vyhlášky, že jimi jsou: počet účelových jednotek, jejich velikosti; užitkové plochy, obestavěné prostory, zastavěné plochy apod., pak závěr tohoto výčtu znamená, že jimi mohou být i náležitosti další, nikoliv, že některá z uvedených může být opomenuta. Tvrdí-li, žalovaný, že se jedná o výčet příkladný, lze mu přisvědčit jen v tom, že může být rozšířen, pokud to je k určení kapacity stavby namístě, nikoliv, že postačí jen některé z těchto údajů, pokud jimi není kapacita stavby zcela popsána.

Další část této kasační námitky namítá nesprávnost závěru krajského soudu ve vztahu k náležitosti podle § 9 odst. 1 písm. d) cit. vyhlášky, podle něhož musí územní rozhodnutí obsahovat vymezení území dotčeného vlivy stavby. Krajský soud zde zejména vytkl žalovanému, že se s touto odvolací námitkou ve svém rozhodnutí řádně nevypořádal a tím porušil povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí vyplývající z § 68 odst. 3 správního řádu. Uvedl totiž pouze, že z předložených podkladů nevyplývá, že by bylo nezbytné zřídit ochranné či bezpečnostní pásmo a jen v tom případě, že musí územní rozhodnutí tuto náležitost obsahovat. Přisvědčit tomuto závěru však navozuje otázku, proč by zákonodárce stanovil např. pro určení ochranného pásma povinnost vydání rozhodnutí s náležitostmi stanovenými v § 13 cit. vyhlášky. Názoru, že pojmy „území dotčené vlivem stavby“ a „ochranné pásmo“ či „bezpečnostní pásmo“ nejsou pojmy totožné lze přisvědčit; vliv stavby může nastat v míře, která vyžaduje opatření formou stanovení podmínek v územním rozhodnutí, aniž jsou však naplněny podmínky pro vytvoření ochranného či bezpečnostního pásma. Pokud takový vliv stavby není předpokládán, je třeba to rovněž v rozhodnutí uvést a v rozhodnutí odvolacím vyvrátit tomu odporující odvolací námitky.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud neshledal uvedenou kasační námitku důvodnou.

Další námitka (ad 5) se týká nedostatku podkladů pro rozhodnutí; krajský soud shledal neúplnou hlukovou studii a dále vytkl žalovanému nedostatečné vypořádání s odvolací námitkou proti ní směřující. Stěžovatel poukazuje na to, že hluková studie je součástí dokumentace EIA, která byla v průběhu řízení i doplněna. Krajský soud v rozsudku uvedl, že tuto studii ve spise nenalezl. Ve spise se však nachází kromě krajským soudem citovaného posouzení účinnosti protihlukové stěny a hlukové studie, zpracovaných Ing. M. T. a závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje ze dne 24. 4. 2008 i „Stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí“ zpracované podle § 10 zákona č. 100/2001 Sb. dne 23. 1. 2008 Krajským úřadem Plzeňského kraje, odborem životního prostředí. Na stěžovatelem označené str. 17 je uvedeno, že pro eliminaci hlukové zátěže bude nutno vybudovat protihlukovou stěnu podél ulice Plzeňské. Dále je uvedeno, že při úvaze o hlukovém zatížení je třeba vycházet z toho, že nejde o území určené pro rekreaci, ale pro bydlení a že tato skutečnost včetně nové výstavby byla vzata v úvahu; v tomto směru se stanovisko kriticky staví k nepřesným vstupním podmínkám, z nichž vycházela hluková studie. Týž orgán zpracoval dne 2. 6. 2008 vyjádření k úpravě provozu v plánovaném areálu Keramika Soukup, při němž bral v úvahu přesun parkoviště, vybudování protihlukové stěny a posunutí výjezdu k plánované křižovatce Plzeňská/Chebská a dopravní režim. Toto stanovisko a jeho doplnění nebral krajský soud v úvahu a jeho závěry tak neodpovídají zjištěním ze správního spisu; přitom jeho existenci nepřehlédl, neboť z něho cituje v části ad 6) rozsudku. Přisvědčit mu však lze v tom, že

žalovaný, ač byly v odvoláních vzneseny námitky proti úplnosti hlukové studie zejména ve vztahu k provozu křižovatky, se s těmito námitkami vypořádal pouze odkazem na hlukovou studii a vyjádření hygienika, ač z tohoto pohledu nebyly perfektními. Nehodnotil ani vliv podmínky č. 14 územního povolení (měření hluku z celkového provozu). Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší v rámci kasačního řízení provést hodnocení, které absentuje jak v rozsudku krajského soudu, tak i v rozhodnutí žalovaného. Tato kasační námitka je tedy zčásti důvodná, neboť stěžovateli lze přisvědčit v tom, že v průběhu řízení bylo opatřeno posouzení stavby orgánem k tomu příslušným, které včetně svého doplnku obsahuje posouzení vlivu hlukového zatížení a nezbytnosti provést tomuto zjištění odpovídající opatření, které soud opomenul při hodnocení podkladů týkajících se zatížení hlukem. Na druhé straně však krajský soud důvodně vycházel z existence procesní vady spočívající v porušení § 68 odst. 3 správního řádu.

V kasační námitce ad 6) je namítáno nesprávné posouzení komunikačního napojení. Krajský soud v tomto případě označil rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, neboť odvolací námitky vypořádalo obecným odkazem na povinnosti stavebníka zdržet se nepřiměřeného obtěžování vlastníků sousedních staveb, a přesto, že se jedná o rozsáhlou stavbu, nebyly předloženy žádné varianty. Stěžovatel oproti tomu poukazuje na výsledek obsáhlého odborného posuzování a na skutečnost, že předložena byla varianta nejvhodnější. Stěžovatel vyslovil pochybnost o oprávněnosti soudu hodnotit nezbytnost předložení variant.

V první řadě je tedy třeba sdělit, že skutečnost, že dokumentaci stavby zpracovávají odborníci, nijak nevylučuje následný soudní přezkum. Dokumentace musí vyhovovat právním předpisům a součástí územního řízení je posouzení, zda navržené řešení je s těmito předpisy v souladu [§ 90 písm. c), d), e) stavebního zákona]. To je úkolem stavebního úřadu. Soudu jistě nepřísluší hodnotit vhodnost řešení po technické stránce, ovšem úvaha správního orgánu o dodržení právních předpisů k žalobním námitkám může být předmětem zkoumání soudu.

Krajský soud vycházel z právní úpravy územního řízení a zejména zdůraznil požadavky uvedené v § 90 stavebního zákona dbát na to, aby umístěním stavby nebyly ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem nebo zvláštními právními předpisy. Dospěl k závěru, že v napadeném rozhodnutí v rozporu s požadavky § 68 odst. 3 správního řádu nebylo uvedeno, jakým způsobem stavební úřad naplnění těchto podmínek hodnotil. Krajský soud obsáhle citoval z územního rozhodnutí, z rozhodnutí odvolacího i stanovisek akceptovaných stavebním úřadem a uzavřel, že podle jeho názoru není řešení dopravy navrženo v souladu právními předpisy, zejména s § 20 odst. 1 a § 23 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území a s § 90 písm. c) a d) stavebního zákona. Ve vztahu k variantám poukazuje na závěry stanoviska Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí ze dne 23. 1. 2008.

Ustanovení § 20 odst. 1 vyhl. č. 501/2006 Sb. upravuje obecné požadavky na využívání území a umístění staveb tak, aby nebyla zhoršována kvalita území. Z ustanovení § 23 odst. 1 též vyhlášky lze zejména upozornit na podmínky připojení staveb na pozemní komunikace, a to zajištění bezpečného užívání staveb, bezpečného a plynulého provozu na přilehlých komunikacích, zajištění dopravní obslužnosti, parkování a přístupu požární techniky. Soudem označené stanovisko krajského úřadu pouze obecně kritizuje nedostatek variant, ve vztahu k dopravnímu řešení však je v něm konstatováno, že dosud probíhají jednání. V doplňujícím stanovisku ze dne 2. 6. 2008 je konstatováno mj. posunutí výjezdu a zachování dopravního řešení a souhlas podle § 10 zákona č. 100/2001 Sb. je dán. Stejně tak v závazném stanovisku Krajské hygienické stanice ze dne 24. dubna 2008 je posuzován stav včetně výjezdu kamionů a nově navržené křižovatky. Souhlasné stanovisko k dopravnímu řešení bylo vydáno i Policií

ČR. Všechny tyto skutečnosti žalovaný ve svém rozhodnutí zohlednil. Z tohoto hlediska se jeví výtka krajského soudu na potřebu zpracování variantních řešení jako nepodložená a neodpovídající závěrům orgánů, jimž posouzení dopravní situace přísluší, zejména proto, že jejich stanoviska a vyjádření ničím nezpochybňuje. Jistě by obecně bylo možno dospět k závěru, že je možné i jiné řešení, které by rovněž uspokojilo příslušné dotčené orgány a ty by k němu zaujaly souhlasný postoj. Z ničeho však neplyne, že by pro tuto úvahu měl krajský soud jakýkoliv objektivní podklad. Stejně tak ze závěru k této námitce na čl. 32 rozsudku není zřejmé, z jakých důvodů považoval krajský soud rozhodnutí žalovaného v této části za nepřezkoumatelné. Tato kasační námitka proto byla shledána důvodnou.

Námitka ad 7) se týká kvality prostředí a narušení hodnot území. I zde stěžovatel v první řadě poukazuje na úsilí odborníků a úlohu stavebního úřadu a soudu. Stejně tak jako u předchozí námitky lze odpovědět, že krajský soud nepřekročil meze své pravomoci, pokud tyto žalobní námitky zkoumal. Jeho závěr, po citaci všech žalobních námitek, podaných vyjádření a odpovídající části odůvodnění rozhodnutí žalovaného, spočívá v tvrzení, že stejně jako žalobci, nedospěl k přesvědčení, že správní orgány náležitě odůvodnily závěr o tom, že v daném případě je kvalita prostředí a hodnota území řešena v souladu s právními předpisy, přičemž poukazuje na již citované ust. § 90 písm. b), c) stavebního zákona a ust. § 20 odst. 1 a dále na ust. § 25 odst. 1 vyhl. č. 501/2006 Sb., které ovšem řeší vzájemné odstupy staveb z různých hledisek. Krajský soud zde opět jako u předchozí námitky zdůrazňuje nezbytnost předložení variantních řešení s ohledem na stanovisko Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 23. 1. 2008. Proto i Nejvyšší správní soud odkazuje na závěr učiněný k předchozí námitce, tedy na obecnost odkazu na potřebu variantního řešení a na nevzetí zřetele na doplnění tohoto stanoviska dne 2.6. 2008. Krajský soud ani zde neuvedl, proč považuje vypořádání odvolacích námitek žalovaným v odvolacím rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Proto je nutno přisvědčit i této kasační námitce.

Nakonec stěžovatel v kasační stížnosti napadá přístup soudu k ochraně jeho práv a poukazuje na důsledky, které pro něho průtahy v územním a následně ve stavebním řízení znamenají. Kritizuje rovněž postoj vlastníků sousedních nemovitostí, který považuje za obstrukční. K tomu lze obecně poukázat na úlohu soudů ve správním soudnictví, jíž je podle § 2 s. ř. s. ochrana veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob. Tato práva v územním řízení má jak navrhovatel (stěžovatel), tak i vlastníci sousedních nemovitostí; jejich práva se logicky střetávají. Není rozhodné, jaký byl charakter staveb ostatních účastníků řízení v době, kdy stěžovatel pozemky kupoval; z ničeho neplyne, že by stav musel být neměnný, pokud není vyloučen územním plánem. V daném případě sice pozemky stěžovatele jsou v území vymezeném pro obchod a služby, toto území však sousedí s územím obytným. Ostatně změna užívání předmětných staveb a nová výstavba podléhala rozhodování stavebního úřadu. Podstatné tak je, jaký byl charakter sousedních pozemků a staveb v době územního řízení, neboť tento stav je rozhodující při vydávání územního rozhodnutí.

Úlohou soudu pak je, aby v mezích žalobních námitek posoudil, zda správní orgán při svém rozhodování vycházel z rozhodných právních předpisů, bez ohledu na to, komu jeho závěry svědčí. V tomto případě soud svému úkolu dostal pouze zčásti, neboť jeho závěry nejsou podloženy v části námitky ad 5) a stejně tak není podložen a zdůvodněn jeho závěr o nezbytnosti variantního řešení a o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného ohledně námitek ad 6), a 7). Nejvyšší správní soud vážil, zda skutečnost, že část důvodů krajského soudu pro zrušení rozhodnutí žalovaného ob stojí, není důvodem pro zamítnutí kasační stížnosti a náhradě důvodů, s nimiž se neztotožňuje, důvody vlastními. Takový postup by byl namísto jen pokud by nahrazované důvody nebyly stěžejními a pokud by kasační soud jednoznačně vyjádřený závěr mohl nahradit závěrem jiným. Nejvyššímu správnímu soudu

ovšem nepřísluší, aby svým názorem nahrazoval názor nedostatečně vyjádřený či absentující; je vyloučeno, aby sám zkoumal, zda závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí v uvedených částech je důvodný, pokud tyto důvody v rozsudku krajského soudu řádně uvedeny nejsou.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto kasačním rozsudku.

O náhradě nákladů kasačního řízení rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu